Bodó Csiba Gizella • Háló

B
CSG

A lényeg

Hoztál valamit az életembe?
Kaptam valamit Tőletek?
Ilyen kérdéseket teszek fel,
Holott csak egyetlen fontos;
Én mit adtam Tinektek!

BCsG

BODÓ CSIBA GIZELLA

HÁLÓ

versek
2015-2017.

Írta, szerkesztette:
Bodó Csiba Gizella

Borító fotók:
Bodó Csiba Gizella – Háló égen-vízen (Velence)

Műszaki szerkesztés:
Zsoldos Árpád és Adrienn
Irodalmi Rádió
www.irodalmiradio.hu

© Bodó Csiba Gizella

HÁLÓ

VERSEK

2015

A Föld védelmében?

A Nap ragyogott,
– elfátyoloztuk!
A Tenger kék volt,
– szeméttel szórtuk!
Az Erdő zöld volt,
– megritkítottuk!
A Hegyek dúsak voltak
– megkopasztottuk!
Az Eső éltető volt,
– savasítottuk!
A Hó fehér volt,
– jól bekormoztuk!
A Folyó kristály-úton,
– eltérítettük!
Állatfajok éltek,
– megtizedeltük!
Magunk alatt ágat
– tövig levágtuk!
A Természet – természetes volt,
– módosítottuk!

Cselekedet volt! (?)
– Még megfordíthatjuk!

Budapest, 2015. január 29.

Mindennapok

Reggelenként csontos kínok miatt
A pokol tornácán üldögélek,
Tekerem testem kockáit,
Sírva tán egy imát is elismétlek.
A délután enyhet ad,
Testem-lelkem lágy tengerben lubickol,
Száz-éltű hajón estére
Bora-Borára érek!

Budapest, 2015. február 2.

Tavasz angyalai

Tavasz bárányfelhőivel
Megkoszorúzva, női szentek
Az éterben lebegnek,
Aranyat szórva virágok
Szirmaira kecsesen.
Vágyak kötelével már
Nem gúzsba kötötten,
Örömtől búgó hárfadal
Közelít tőlük örömmel!

Budapest, 2015. február 5.

Ma is
(akár Nőnapra is)

Női szentek templom-mélyeken,
Női szentek reneszánsz képeken,
Női szentek hivatalokban,
Felhők felett jártok,
Vagy itt álltok a sorban,
Bevásároltok, családhoz siettek,
Ritkábban nevettek
Óvoda kapuban lassan intetek,
Mindig sietni kell, mindig sietnetek.
Szülőszobákban örömtől sírtok,
Kínokat, szenvedést, mindent kibírtok,
Szülőre figyeltek, gyermeket neveltek,
Könyvtárban ültök, havat sepertek,
Százkarú Sivák mit bír még vállatok?
Vágyak kötelével húzzák harangotok,
Kaptatok aranyat, vagy kárhozatot,
Száz évszak végén megkoszorúzva
Vonultok – Női Szentek – ez diadalutatok?

Budapest, 2015. február 5.

Báli szezon

Brüsszeli szalonban szalonzene szól,
A vonós-Négyes finoman hangol,
Hölgyek hattyúnyaka csipkébe bújva
Át-át kacsintanak tengeren túlra,
Érkezik-e már a vendég frakkos alakja
Kalapja, a keménykalap fogasra akasztva.
Ő-e még a szezonban a hölgyek öröme,
Vagy új lovagok csörtéznek, versengnek vele?
A Szalonban lekérés nincsen!
Felkérés, s valami hamis illem,
Nyitótánc suhogva indul
Sok karcsú derék kezekbe simul.
A bál már csak ilyen farsang idején
Fél-világ táncol, fél-világ szegény.
Paloták ablaka ez éjjel kitárva
Csak a térre látnak nem épp a világra.
Belülről nem néznek a földön ülőkre,
A tömeg nem hallgat az „üdvözítőkre".
Tangózik parketten a szabad akarat,
A hajnal érkezik – egy fontos szavazat.
A beszéd itt úgyis csak bábeli hangzavar,
Hallani igazat itt senki nem akar?
Végül is bál van – álarcok mögött,
Rongyrázás, gatyád holnap majd Te kötöd.
A vendég hátsó ajtón épp távozott,
Nem tudta lenyelni a kínált falatot.
Szalon-táncosok ti táncoljatok,
A pezsgő hajnalig töményen fogy.
Mámorát másnap majd kialhatod,
A zúgást reggel közelről hallhatod.

Budapest, 2015. február 12.

Lélek-ajtó
(a kék íriszhez)

Mint ki lelkét tárja ki,
Lila-bársony szirmai,
Mint ki titkot árul el,
Hallgatózik és nyelvel,
Oly eredeti, s oly változó,
Szemérmes és kínálkozó,
Mint egy főhajtás,
Illatos kehely, elbódít,
Megtölt kék édenkerttel.

Budapest, 2015. február 24.

Háló

Míg itt voltál, a vízen jártam,
Csónakba szálltam,
S hallgattam meséidet,
Lehetett hőség vagy langy meleg,
Lehetett ködös, őszi hajnal,
Vízre szálltunk bizalommal,
Te azzal, hogy fogsz halat,
De az sem számít, hogy elmarad,
Együtt voltunk, ez volt fontos,
Hogy a víz alattunk csacsog,
A nád a közelben susog,
Hogy a sirályok és vadkacsák
Szólnak csak bele ringatózó
Csendünkbe, s mire a nap
Magasra ült, a déli harangszó
Felcsendült, part felé indult ladikunk,
Tán vízben maradt a halunk,
De a kertnek hosszú asztalánál
Terítőn volt a szivárvány
És mindent megadott,
Bort, békét, falatot,
Míg úgy nem találta, hogy elég!
Hálódat kimerítette,
S arra kért, hogy menj vele!
Te mentél!
Engedelmesen, félve mentél,
Az Ő halásza lettél.

Azóta nem tudok vízen járni,
Lelkem viharait állni,
A sok vihar lassan elhalkul,
Nem félek!
Tudom, hogy értem nyúl!

*

(Mint fuldokló néha csapkodok,
Partra dobott hal vagyok,
Szemedet keresem, vezessen,
Segít biztosan átkelnem)

Budapest, 2015. március 7.

A világ végén

Mint egy elzúgó meteorit
Ragyogott át a képen a naplemente.
Mielőtt elhagyta volna a vásznat
Megtorpant, szemrevételezte a házat,
Mit körülfontak a csupasz ágak,
A néma úton is szétfolyt az alkonyat,
Csend dermedt a hideg égen,
S a hó alatt.
Az alkotó tudta csak, hogy a ház
Ajtaján nem volt lakat,
Bent egy család zárta a napot
Beszélgetéssel, s mit az Aznap megadott.
Vacsora gőzölgött az asztalon,
Bár kémény füstgomolyt
Nem küldött az égbe,
A kis kályha mégis remélte,
Hogy holnap is lesz tűzrevaló,
Az istállóban merengve mélázott a ló,
S a két kicsi csacsi nem gondolkodott,
Hogy holnap is húzzák az öreg fogatot,
Ma reggel láttak egy hóvirágot,
- tavasz majd ébreszti a világot -
Szuszogták melegen a kevés szénába,
Moccant a nyuszi is álmában.
A tanyán végtelen béke volt,
A színeken csak a szél dalolt,
Majd röstelkedőn pirulva ő is elvonult.

Budapest, 2015. március 12.

Semmi baj

Semmi baj, ha délidőn elalszom,
Semmi baj!
Semmi baj, ha éjszaka olvasom
Mikor a sötét megtörve nyúlik az ablakon,
Semmi baj!
Már nem úgy működöm, mint ki fiatal,
Semmi baj!
Hiszen az idő kísért idáig,
Belém táplált, tapasztott ezer ideát,
Tudatom visszatükrözte azt a valóságot,
Semmi baj!
Épp csak megfordul velem a világ!

2015. március 15.

Napforduló

Hideg csillagok az égen
Ülök ágyamon ébren,
Holnap tavaszi napforduló
A hajnalt várom, félek, lekésem.

Böjtidő, Húsvét közeleg
Csend van, arra figyelek,
Szól-e valahol a kakas,
Tudom, hogy didergő lelkem

Már meg nem tagad!

Budapest, 2015. március 19.

Március 21.

A természet eddig sem volt halott,
Pihent, de csendben dolgozott,
Hó alatt e napról álmodott,
Óvott, előkészítette a magot.

A természet eddig sem volt halott,
Dajkált és kivárt vagy száz napot,
Tervezett virágzó réteket
Ráterített gyapjas plédeket.

Felragyogtatta a kék eget,
Meghívta repülni rá a gémeket,
Az áldott vándormadarakat,
Csacsogva vonult számtalan csapat.

A természet eddig sem volt halott,
Mára kitárta az összes ablakot,
Kiporolta a téli réteket,
Egyetlen éjszaka ültetett friss füvet.

A természet eddig sem volt halott,
Milliárd éve nagyot álmodott;
Óriás-keréken fordít évszakot, hívott;
Emberek boldogan játszatok!

Budapest, 2015. március 22.

A kis bolondos

A szél elállt,
Április ma elgondolkodott,
Talán filozofálgatott, vagy
Egyenként bontogatta
A millió virághabot,
Mi csókok lágy tűzével
Nyiladozott fiatal és öreg ágakon,
A virágözön mindent eltakart,
Mint selyem alsószoknya
Esküvői uszály alatt,
Április csak gyönyörködött,
Kincstárat nyitott
Minden bokor alatt,
Nem szaladt, ez volt nála
A ritka pillanat, nem szaladt,
Fejéről a színes bolond-kalap
Is a mezőn maradt,
Mint égetett kaspó tele virággal,
Körbeölelve illatárral,
Mert egy pillanatra a szél elállt,
S április elgondolkodott;
Mily csodás is a kitisztult béke,
Letérdelek friss füvére,
Jó így, nyugton maradok!

Budapest, 2015. április 14.

Ősz-idő
(Dezső Ilona Anna – Ősz c. festményéhez)

Nem régen volt, hogy metszettelek,
Kötöztem indád, füstöltelek
Ködös hajnalokon sorról-sorra,
Hogy késői fagytól megmentselek.

Nem régen volt, hogy esőt kértem,
Majd kértem a napsugarat,
Fürtről-fürtre átsimogasson,
Fényével csiszoljon, mint gyöngysorokat.

Ennyi történt tavasztól őszig,
S íme, itt mosolyognak fürtjeid
Megérleltél minden jó szándékot,
Adod a tőkéhez édes terheid.

Beragyogják a hegyoldalt
A hamvasan bíbor szőlőszemek,
Egri leányka kacsintott vissza,
Holnap már szüret van, puttonyba megy.

Járom a sorokat százezer holdon,
Évezredek óta társak vagyunk,
Telt fürtök a tőkék homlokán
Dallal, s borral töltik a poharunk.

Budapest, 2015. május 3.

Május

A vetések szövött, zöld szőnyegeit
Friss-tisztára porolta a szél,
A fák arca a fény felé fordítva
Lombhangszeren finoman zenél.

Magas fűben barna borjak pihennek,
Rájuk felhőnyájak vigyáznak,
Dacos fák felettük játszva,
Fagyöngy-gömböket himbálnak!

Jegenyék nyújtóznak a tavaszi fényben,
A bokrok labdarózsákkal integetnek,
Árvalányhaj a dombtetőn; szabadság
Szemembe végtelenséggel beengedlek.

Az erdei út oxigén-sátrában
Tüdőnk ezer illattal telt meg,
Ujjongása a természetnek
Minden érzéket felkeltett.

A megújult föld megújult színekkel
Átfestette a világot,
Május-menyasszony vibrálva, remegve
Száz karoddal a vőlegényt várod.

Zöld öled, dús kebleid
Arany hasú dombokkal tárod,
Pompás opál fénnyel kínálod
Pünkösd, - a feltámadásod!

Budapest, 2015. május 09.

Május szépségében
– Nyári napforduló felé –

Május nem te leszel attól nagyobb,
Hogy én vagyok egyik halk dalnokod,
Én leszek boldogabb, hogy Rólad írhatok!

Május, oly fényes a te csillagod,
Kékfestő égen ragyogtatod
Fényszálakkal szőtt motívumod.

E kelmével burkolod
A Föld fél oldalát,
Míg odaát ezüst pitykékkel
Díszíted éji dolmányát.

Öltöztetsz este, hajnallal
Lehántod a díszített ruhát,
Hogy napfény fátyollal borítsd
Föld Anyánk ajkát, vállát, lábnyomát.

Május, szépség-pártád homlokod felett
Nyári Napforduló kapujához vezetsz,
Miközben az út két oldaláról
Lila akácok mézezik ínyemet.

(E béke földúton vezet,
Nádasokból kukucskáló
Apró tavak mellett.
Fűzfák haját fésüli a szél,
Mögüle kivillan a távoli sztráda,
Rohanó autók surranása
Forrón lihegve messzeségbe vész!)

Budapest, 2015. május 27.

A dombtetőn

Égi hálózatra kapcsolódnék,
Lélek hullámán ringatózni,
Vagy mennydörgésre lerogyni,
Ha feszültségem már villámokat szór.
Fejem gondolatok káoszától
Dübörgő akol, ajtaja zárva,
A gondolatnyáj kirohanásra vár
Szabadságra, vagy szerelem-karámra
Kint a kék ég alatt,
Ahol nyílegyenes az Isten és Ember
Közötti kapcsolat, keresztet formál,
Ha Ember és Ember között is ugyanaz.
E formák és jelek
A dombtetőn, a végtelen réten
Csendes renddé szelídülnek,
Csak ennyi kell,
Hogy messzire nézzek!

Budapest, 2015. május 27.

Egy Földön, együtt…

Flamingók és medúzák,
Arányos testben, pompás
Szürke marhák szarvaira tűzve
Égi világ csillagos zászlaja;
Az állatoknak is itt van otthona!
Lehet, hogy csak gyűszűnyi térben,
Lehet, hogy száz mesét ringató
Tengerfenéken, lehet fák hegyén,
Barlangszáj-csendben,
Együtt kell éljünk e földi rengetegben!
Úgy kapták ők is, ahogy az ember;
Jókedvűn alkotott szerelemben,
Évmilliók lassú forgásában,
Egymás közelében félőn, vagy bátran,
Vadászón, vagy vadászottként
Éden vadonában.
Földi otthonunk csodás dizájn ere
Kinek felfoghatatlan a képzelete,
Milliárd színt és formát adott,
Mindünknek rendelte; ez legyen otthonod!
Együtt, egymás mellett, békében lakjatok,
E kék csillag hajlékban albérlőim vagytok!

Budapest, 2015. május 18.

Bolygókkal bolyongva

A bolygók trigonban, kvadrátban
Forognak, útjukat járják körbe-körbe,
Én meg csak állok szemben magammal
– szextilben – keresztbe szőve…

Tükör előtt megtorpanok,
Álmaimtól megriadok,
Ki vagy te ott – én ki vagyok?

Az én utam is pályára tették,
Ahogy mindnyájunkét.
Így lesz ez örökre?

Csak járni kellene, haladni,
Nem szétspriccelve, lázadva, zuhanva,
Robbanni minden semmiségnek.

Örök meg nincsen, a Nap élte is véges
Ő tán ötvenmilliárdig dolgozik még,
Én örüljek minden évnek!

Minden jól ki van találva,
Csak saját utamat kellene járni,
Nem várni másra!

Haladni, tenni a dolgom,
Ráfeszülni a pályára!
Együtt haladni mindnyájatokkal,

Ahogy a bolygók is járják,
Mindegyikük hordja magával
Más-más sajátosságát.

Más gázok, gőzök, kőzetek,
Hőmérsékletek uralják,
Kitöréseik százfélét mutatnak,

Útjukon maradva mégis haladnak.
Végtelen utak a végtelenbe,
Mindnyájuk körös-körökre

Rendezve, haladjunk, – ha véges is –
a hűen kísérő, kérdőn létező,
– örökkön-örökre!

Budapest, 2015. június 8.

Platán

Ott voltál gyermekkoromban,
Most alattad ülök vénen,
Te nem változtál az évek során,
Hogyan csinálod, meg nem értem.
Gyümölcsöket hordozó fák
Százszámra reccsentek,
Roppantok földre talán,
Sem másfélszáz év,
Sem villámok nyilai
Nem tudtak megtörni,
Gyönyörűséges – platán!
Eget betöltő léteddel,
Méltóságteljesen
Öleled az életet,
Nyugalmad tenyérnyi
Levelekben remeg
Fatörzsnyi ágaidon.
Négy ember kell téged átölelni
Ózon körödben jó pihenni,
Nem kíván mást az ember,
Mint gyökeredhez heveredni,
Aludni száz év álmát,
Törölni a véres háborúkat,
Segítettél elfogadni Anyám halálát,
Ifjú platán ringattál
Ki tudja hány generációt,
Ma is Te viszed a pálmát!

Budapest, 2015. június 27.

Vihar

Eső ostorok csapkodtak,
Elsötétült a világ,
Mint megvadult lovak
Rázták sörénykoronájukat
A fák,
S a vihar harci kocsii
Maguk alá gyűrték a kánikulát!

És vihar után

Fák lombjai ringatják tekintetem,
Rezzenve a reggelre,
Reneszánsz keretbe
Helyezve a látványt
A teraszon túl,
A négy elem egy-egy szeletje
Festi ezt a képet
Lelkem tán még fel sem ébredt,
Úszik a felhő bojtjába kapaszkodva
Kacajra fakasztva szárnyára kapja
a ködfényű angyalokat.
Vihar után minden tiszta
És szabad!

Budapest, 2015. július 8-10.

Nyár végi akkordok

Ha hull az eső mossa arcod,
Szél-fátyol törli könnyedet
Még csak augusztus
S a csillagos égen V-alakban
Egy madár sereg már útra kelt.

Mennek a társak, szülők, barátok,
Ki hívja őket – nem láthatod,
Csak hull az eső, mossa arcod
Magad e hullámnak átadod.

Ringat a nyárvég, elült a hőség
A vihar a földön átvágtatott,
Vonul a világ, útra kelt vágyak
Az eső mossa hordalékát, mit otthagyott!

Budapest, 2015. augusztus 20.

Kereslek Benneteket

Kereslek Benneteket,
Kik ott voltatok az ifjúság tablóján,
Emlékkönyvem fehér lapjain,
Találkoztunk a Szinva partján,
Vasgyár felé zörgő villamoson.
Kereslek Benneteket,
Kik csomót kötöttetek velem
A jégpálya esti fénykörén,
Kereslek Benneteket,
Kik ott éltetek a kohók fűtötte
Völgy ölén!
Kereslek Benneteket,
Lehet, Szíria oszlopainál
Sem volt reménytelenebb.
Manapság itt is egyre sűrűbb
Nem is idegenebb, de színesebb
A tömeg – kereslek Benneteket.
Én jöttem el, talán Ti is,
Talán el is mentetek már,
Néhányatokkal találkoztam
Dőlt betű formában temető kövén,
Hol elrévedve hajtottam fejet
De Ti többiek, kik valahol vagytok,
Még kereslek Benneteket!

Velence, 2015. július

Költői kérdés

Kik kiáltottak tüzet
Felgyújtva egész Keletet?
Kik pénzelik a gyilkos hordát,
Kik az Istent sem átallották
– hangjuk szerint – csatasorba állítani.
Kik pénzelik a révészeket,
Festik vérrel a tengereket,
Kik húznak csuklyát gyűlöletből
Kincsvadászón ártatlan fejekre,
Ki űzi – küldi a fél világot
Úttalan utakon ismeretlen helyekre?
Senki sem válaszol – vagy az őrült
Hangzavartól nem hallhatók válaszok
Felszakadó kérdésekre!
Ki az ki kövek ellen támad,
Melynek sem múltját, sem építőit nem ismeri
S benne sem a hajdan volt fohászkodót,
Sem a mai rácsodálkozót nem tiszteli!
Ki az ki kövek ellen támad,
Védőjét, őrzőit lefejezi,
Ki az ki láthatatlan arccal
A gyűlölet máglyát a fél világra ráveti?
KI…?

Budapest, 2015. augusztus 25.

Hír-háttér

Baál templomának nyugalma
Leáldozott!
Ősi falainak véget vetett egy bomba
Növelve halmait a rom
Szétszóródott a porba.
A kőbe faragott szőlőfürt
Tört szemekkel gurul
A széthasadt koporsóba.
Főnicia égi istene könnytelen
Szemekkel siratja
Az új-barbár világot,
Ablakából tegnap még
Bíbor naplementére látott!
Palmyra esti fényeit többé nem látom,
Feszült csendben a néptelen Agora
Oszlopai mögött a Gonosz szeme figyel,
Ember hogyan készülsz a Jóra?
Zenóbia régen alszik, harcba nem száll,
A sírtornyok lakóinak ma sincs nyugalma,
Népe úton, homok hegyeken át
Céltalan célja a megtelt Európa!

Budapest, 2015. augusztus 25.

Jó lesz…

Nem skicc voltam egy papírlapon,
Nem egy befejezetlen munka
Amikor útra bocsátottál.
E perctől kezdve minden terved
Mint ajándékot magamban hordozom.
De kibontom-e vajon, vagy csomóját
Érzem a torkomon, s nem tudom,
Hogy mi a dolgom! Ó Istenem
Ha még most sem tudom,
Csak az idődet rabolom!
Te a tökéleteset várod,
Meg kell valósítanom álmod
Csalódást nem okozhatok
Ezerszer vétettem, már a
Huszonnegyedik órában vagyok!
Jó lesz hát, ha nekifeszülök,
S csak keményen dolgozok,
Dolgozok, dolgozok…

Budapest, 2015. szeptember

Novemberi éjszakán

Tüzet raktál a sírok között,
Bekormozta a jeleket,
Füstcsíkokkal kente el
Az évszámokat, a neveket.
Lángjait a kövek védték,
Fölé gótívet emelt kezed,
Óvtad gyér melegét őszi este,
Őrző – a sírok felett.
A sírkő lett kemény párnád
A kormos véset arcodra tapadt,
Hajnalra eggyé váltatok,
Így sirattad el a nevével
Megdermedt, névtelen saját Magad!

Budapest, 2015. november 12.

Nehéz idők

Rám raktad a világ baját,
Mint egy nehéz kabátot,
Alatta roskadva járok.
Kezemre ráborul hosszú ujja,
Egész testemet nyomja súlya,
Lépnék lassan újra-újra,
Alját nehezíti sárkolonca.
E kabát két számmal nagyobb,
Mint amilyen magam vagyok,
Egy fél szárnyát – nem, mint terhet –
Mint védelmet – átadhatok!

Budapest, 2015. november 19.

Áramszünet

Hajszálereim között feszülnek pillanatok,
Félek, szétpattanok, s akkor a csend
Vállamra teszi kezét;
Lepisszegi a világ neszét,
Elnémítja a médiát, jótékony sötét,
Áramszünet, utcahosszon át.
Honnan tudtad, hogy csendre vágyom,
Híreket, filmeket nem kívánom,
Süllyedek, lépked felém az álom,
Gőzmozdony húzza utazásom.
Szomjazó földutak, erdei ösvény
Érkeznek, elfutnak barázda szélén.
Álmok repítenek egy másik világba,
Gomolyog a kép csendes lassúsága,
Majd az áram hirtelen visszakapcsol,
Visít a reklám, lemez tűje karcol,
Villan a lámpa, ágyam fényárba'
Kutyák csaholnak a bőgő szirénákra.
Kicsit sajnálom, visszatért az élet
Ha még maradt volna, alszom egy békéset!

Budapest, 2015. november 21.

2016

FÁIM - FELHŐIM - Fotóim - HAJOLJATOK ÖSSZE

Zöld lombok, pára foszlányok
Az életünk ott van közte!

Ablakban

Beköszöntött az Ősz
Ahogy kinyitottam az ablakot.
Gesztenyeszín haján
Nem viselt kalapot.
Bólintott – sietek, mondta –
És nesztelenül otthagyott!
Sárga sála ágra akadt,
Botjával köszönt egy levélnek,
Egy másikat meg sem címzett,
Csak úgy átadta a szélnek.
A köd lassan ereszkedett,
Oly csendesen, mintha lesben volna,
Mint két öreg úgy nézték egymást,
Összeszoktak, ki tudja mióta.
Ráncos kezük összefonódott
Ősz Apó, Köd Anyó együtt ballagott,
Néztem őket – mily színes élet,
És becsuktam az ablakot!

2016. január 27.

Vers-kertem

Verseim, mint ósdi virágoskert
Melyben kinőttek a gazok,
Nem kimért versláb-szegélyek,
Sövények közt pipaccsal vadulhatok.
Hagyom őket vidáman bokrosodni,
Vagy felfutni törtetőn a falra,
Árvalányhaj formában lengedezni,
Ő válasz volna a rózsa-bazsajra.
Van úgy, hogy nyesegetek, metszek,
Van, hogy magokat ültetek,
Van, hogy nem teszek semmit,
Rím születik esőcseppből,
Az jó, magasból érkezett!

Budapest, 2016. január 27.

„Képzeld el”
(Szabolcsi Erzsébet fotóművész, költő emlékére)

Olyan helyeken járt, hol jéghártyák
Védik az érmedreket,
Ahol a naplementével az ember
Kettesben lehet.
Ahol egy száraz falevél is
Ráhagyja sorsát folyó sodrásra,
Táncolva követi, amerre viszi árja,
S vadvirágok várják
Kanyargó partokon,
Gerlebúgás köszönti alkonyon,
Így lesz ősznek elbocsátó
Szép üzenete, közben suttog a nádas,
Harangszó a zene.
Helyek, melyek mélyen érintenek
Ilyen pillanatokat őrzött meg
Szemed s masinád, mely
Talán mindig Veled volt,
Mondjátok, - ki a holt?
Aki látott, s ránk hagyta
A negatívokat, vagy aki semmit
Nem lát, azt hiszi él s szalad,
De belül vak, a millió parányi csodára?
Ő meglátta, tovább adta,
Isten áldja – útjaid,
A legördülő esőcseppet
Valamely képeden,
Nem ismertelek,
De gyakran van velem

Néhány komoly perc, hallgatag,
A fotók adták lényedet,
Nem a szavak, azok csak ha
Versformát öltöttek,
Úgy lélektől voltak töltöttek.
Valahol ott maradt négy sorod,
S a köveket ölelő kortalan korod,
Már befagyott az elszáradt levél,
De meghitt, békés ez a tél,
Fekete-fehér,
Bevilágítja a holdi-fény
Rezzenéstelen,
Csak a képeken áll meg az idő!
Csak a képeken!

Budapest, 2016. március 12.

Földünk a magasból

A Föld felett szállok
Látomásban, arcaid láttam
Millió dűne-ráncban,
Kisimulva a sivatagban
Meddőhányók övezte katlan,
Egek mi mindent látok; –
Nyomornegyed bugyraidban,
Nyers erők a karjaidban,
Tea-földek az öledben,
Szerelmetes medreidben,
Havas bércek fejfedődön,
Jégbe vésett keszkenődön,
Csipke-hímes dombtetőkön,
Mindennek maradt nyoma;
Ártereknek tenyerében
Folyódelták hófehéren,
Villanó fák csontváz rajza
Uránbányák megszaggatta
Sebeit – Van Gogh rajzolta?
Őt inkább napraforgók arca,
Lángoló búzamezők harca
Emelte a magaslatba.

Repülök, karom kitártam
Napfordulón naprakészen,
Föld-védőkkel, tavasz-széllel
A Horizonton repülök,
A napkeltét kell, hogy elérjem!

Budapest, 2016. március 21.

Amikor majd ott állok

Amikor majd ott állok
Csak annyit kérdel:
Tudtam-e szeretni?
Dadogva dobog majd szívem
És dadogva sem tudok felelni!
Tudtam-e jól mi a szeretet,
Hogyan is kellene tenni,
Önkéntelen, mint a levegővételt,
S egész lényemmel benne lenni,
Hogy magadhoz végy LÉLEKzettel
És én mindenben magamat adjam
Olyan egyszerű ez az egész,
Mégis megriadtam!
Miért van az, hogy
Gyermekként megkapjuk (?)
A kamaszkor dacosan követel,
Az aranyéveket száz másra fordítjuk,
Az aggkort tán sóváran érjük el!
Itt kell, hogy legyen egy végszó,
Egy csendes óra, egy kézfogás,
Amikor majd ott állok,
Bennem legyen a válasz,
Békés, teljes lehessen
A feléd elindulás!

Budapest, 2016. március 21.

Valakit…

Valakit mindig elárulunk,
Vagy elrendelve, vagy akaratlanul.
Olykor úgy hívén jót teszünk vele,
Talán sosem tudható meg eredete;
– „Hamis tanítóktól óv Júdás Levele”

Valakit mindig elárulunk,
Bármelyik oldalon vagyunk,
A Júdás-pénz lesz váltatlan zálogunk?
E pénzzel sosem bankolhatunk;
– Fogságot kínál bukott angyalunk!

Valakit mindig elárulunk,
Gondolatban legalább egyszer
Biztosan Júdások vagyunk!
Elmenekülünk, vagy felkapaszkodunk,
– utólag hiába izzadunk!

Hogy tetteinket ki ítéli meg,
Ki nyúl egyszerre velünk a tálba,
Csak Ő látja! S megint Júdás
Levele emlékeztet;
– Milyen volt az Angyalok lázadása!

Úgy tűnik fent és lent minden hiába,
Nem! Nem erről szól a fáma;
Szabadulást jelent, ha csak Rá hallgatunk,
Ha foglyai vagyunk irgalmas markába’!

Budapest, 2016. április 10.

Nyolc Boldogság

A Boldogság Nyolc titkát
Mond el bennem,
Ahogy elmondottad,
Azon a Hegyen!
Mond el bennem,
Hogy visszhangozzon!
Mond el bennem,
Hogy visszhangozzam,
Míg össze nem rogyok
Holtan!

Budapest, 2016. április 15.

Felszínre jutottam

Tegnap álmomban, földalatti járatban
Haladtam, kapartam,
Számban is földet haraptam,
S tudom, hogy fel nem adtam,
Valahol felszínre jutottam!

Budapest, 2016. április 16.

Vonalak – vonulatok

Nazka síkjain titkos vonalak,
Mely Isten ujja húzta, véste kőbe
Lazán, vagy feszesen,
Csak égből látható jeleken
Üzenetét, vagy humorát?
Mit jelent ez üzenet a fennsíkon,
Vagy odaát, hol biztosan sétál
Számtalan hó-gyapjas láma,
Mert ez nem földi állat,
Érzed, rezzenéstelen látva,
Misztikus béke veszi körül
Családban állva, embernek társa
Nincs egyedül. Jár, kel méltósággal,
Mintha az égben lépne,
Vagy itt a földön lépne égre,
Mintha csak a tükörképe
Járna oda-vissza
Gyapjas pamacsokba
Bodrosodva,
Hordozza titkát mosolyogva,
Hiszem, ő ismeri az alkotót,
Nazka síkján nyomokat hagyót,
Akkor is erre járt, amikor senki sem,
Neki nem titok ez a végtelen
Játszma-tábla, egy lépés hátra
Sakk-mattot ad a lába,
Nézd, mosolyra áll a szája,
Vár bölcsen, csendesen,
Az ember meg töpreng a kérdőjelen;

– Mely Isten ujja húzta, véste kőbe?

Budapest, 2016. április

Nem egyirányú a szivárvány

Ha valaki érkezett a családba,
Vagy temetésre szólt a hívás,
Megfigyelted talán,
Ahogy gyakran egymást követik;
Egy születés, egy halál.
Egy újszülöttnek épp örültünk,
Egy nagyszülőtől búcsúzunk,
E nagy csillagközi forgásban
Fent vagyunk és lent vagyunk.
Egy új-szülött, s egy nagy-szülő;
Régen Ő volt újszülött, most Ő a távozó,
Ez természetes körforgás,
Természetesen elfogadható.
Ha szülő temeti gyermekét
Az a nem természetes irány,
Mintha megfordult volna a kerék
S nem fény jönne az éj után.
Valami tervezett kiegyenlítődés
Nagy a forgalom ég és föld színes sávján,
Születők és távozók – látható,
Nem egyirányú a szivárvány!

Budapest, 2016. június 4.

Kis lépések

Kis lépésekkel járok,
Bejártam már a fél világot,
És világokon kívül is jártam
– a végét járó éjszakában –
Most itt vagyok, indulok;
Ég alatt hóban járni,
Érezni és látni, s valami
Többet tenni, csak úgy menni;
A haladásért – magamért és másért,
Nem elégedettnek lenni,
De szeretni mindazt,
Mi körül ölel, jó felé terel,
Mint a bárányokat égnek mezején,
S idelenn, hol az ég alja,
A földharmatja tejfehér.

Kis lépésekkel az ember
Gyakran messze ér!

2016. június 13.

Sír az ég

Tartsd oda az arcodat
Mert sír az ég, hallgatag
A tér, a sétány kihalt
Letakarták a holtakat.

Sír az ég a szél tisztogat,
Folyók feszítik határukat,
Kiléphet medréből minden
Lélekbe épült, fojtott indulat.

Minden napra gyilkos sötét,
A lehajtott fej kávéba néz,
Résbe dugni lábat, hogy – elég!
Mindenhol veszteség, sír az ég!

Budapest, 2016. július 17.

Óriás viharok

Óriás viharok, fojtott indulatok
Gejzírként törnek fel
Megtelt csatornák nyomán,
Diónyi jegek koppantanak fejet,
Szétfeslő szőlőszemeket
Tipornak sárba,
A munka mind beleveszett
A kilátástalanságba.
Az ég dühöng,
A világot vihar cibálja,
Milyen gyűlölet hajtotta
Az „ördögszekeret" Nizzába?
Dühöng az ég, dühöng a föld,
Valahol mindennap megnyílik a pokol,
Az ember adja a lovat alája,
S az ördög jót röhög a markába.

Még mindig a szépség erejét hirdetem,
Még mindig a csend védője vagyok,
Ez itt még nem a vég,
Tomboló vihar után – mindig tiszta az ég!

Budapest, 2016. július 17.

Égi molnár

Szólj szerelem édes nyelvén
Szőlőszemekként görgesd a szavakat
Vagy hagyd, hogy csak úgy
Közénk üljön a csend hallgatag.

Szólj, hiszen csak én hallom,
Szívburokban rezzen hangod,
Ha némán semmibe nézek,
Te azt a némaságom is hallod.

Búzaszem vagyok e világban,
Morzsálódom malomkövek között,
A föld sziklái merednek talpam alatt,
A gondos molnár Te vagy a felhők fölött!

Velence, 2016. július 24.

Záró este Szigligeten

Köszönő gondolataim:
(„A béke szigete” – békeidő – háború előtt?!)

Történelem, ne ismételd folyton magad!
A médiák otthon minden nap rémes,
Rossz híreket ontanak.
Itt egy hetet töltött békében, kávézós sétával
Egy nagycsalád, egy jó csapat,
Hol a rózsalugasban csak szúnyogok bántanak,
Őrizd meg park, őrizzétek sudár fenyők,
A békességgel ti terjeszkedjetek,
Árasztva ezt a nyugalmat, örömöt,
Alkotó összefogást, - s ezt adjuk tovább
- csak ezt!
Ez töltse be majd az otthont,
Mint Balaton hullámkörei terjeszkedjenek,
Míg az itt árasztott békesség eléri a nagy vizet!

*

Még egyszer a parkban

A patak, mint testben az ér,
Szív pumpálta nyugtalan csavargó
Az omló füvet lányhajként mosta,
Szép parti látvány, tükörre hajló.

Fekete pillangók kergetőztek
A sűrű víz felett szertelen,
A fény átsütött szárnyukon,
Hullám-játékukat meg nem érthetem.

A platánok óriás nyugalommal
Délidőn és délután is mozdulatlanok,
Fénylőn cakkozott levéllel
Lábukhoz guggolnak az örök mirtuszok.

Öregedő fák, kócos napszakok
Korlátjának támasztom magam,
Egy gyík figyel mozdulatlan,
Én őt figyelem, aztán futni hagytam.

A hídon nem is lépett,
Mégis megreccsent a palló,
Ki vagy ki átsétált a szigetre
Szellem lábakon, magát költőnek valló?

Békanyálas, tetszhalott víz,
A csepp szigetet körül ölelte,
A padok tán valakire vártak,
De nem jött el más csak az este!

Szigliget, 2016. augusztus 18.

Intés
„…ne érjen készületlenül a halál…”!

Ó, akkor hagyd, hogy készülhessek rá!
Felkészülni lehet, egy élet kevés,
Lehet, ennyi idő alatt nem tudok,
Ha felkészülni, szíved elé járulni
Méltón akarok!
Adj időt hát, míg gondolkodok,
Szemlélődök, szólok, írok, vagy rajzolok,
Kibonthassam, vagy becsomagolhassam mívesen
Gyolcsba, merített papírba, cím-szavakba,
Fény-síkok kereteibe, albumba rendezve,
Ha kell Neked, vagy bárkinek, sokaknak, senkinek
Ez az élet-nyomat, ez a kis karcolat
Mit élet-ajándékként készítek Neked,
Mert ajándék nélkül nem érkezhetek.
Engedd hát, hogy összerakjam kosaram,
Hogy átköthessem, letakarjam
S miután magam után rendet raktam
Csak akkor indulhassak, lassúzva, vagy szaporázva
A diktált ütem szerint nekivágva,
A céltáblát már látva, felkészült legyek,

– a hallgatásod azt jelenti; így lehet, – engeded?

Budapest, 2016. augusztus 28.

Vár a nap

Magamba süllyedtem
Nagy zuhanással,
Kő csapódik így a vízbe,
Köröket rajzolva
Kifeszült testtel
Feldobódom e még a felszínre?
A fülem zúg, a szám eltömődött,
Mindenem néma és süket,
Csak a szívem dobban
Mint a hullámok,
Nem hiányzom a felszínen senkinek?
Add Istenem, hiányozzak még valakinek!
Hínárok ringatnak, fogva tartanak
Derengő, halvány fények tükör alatt
Ne engedd, ne hagyd – biztatom magamat,

– Vár a Nap! – vár a Nap!

Budapest, 2016. szeptember 20.

Átlapoztam az életem

Átlapoztam az életem,
Felzaklattak kusza,
Elfelejtett sorok,
Majd elmerengtem,
Számszegletén mosollyal
Gyermekként, – hol vagyok?
Átlapoztam az életem,
Megfejteni már nem tudtam
Egykori titkos írásomat
Min Anyám úgy kétségbeesett,
Nem értette csalódott sírásomat!
Naplók, szó-szövés,
Szép gondolatok, életbölcsesség
Azoktól, akik ma, „ókori filozófusok".
Az első kérdések sok évtizede,
Hányra nem érkeztek válaszok,
Az élet meg szekéren, hintón
Dalolva, dühöngve
Lovak közé csapott és vágtatott!
Átlapoztam az életem,
A könyv ölembe ejtve nyitott,
Kerülnek-e bele még sorok,
– a felhőket nézem –
Nem válaszolhatok,
– mert nem tudok!

Budapest, 2016. szeptember 21.

Kád-mélkedés

Reggel belemerülök a kádba,
Ennyi illatos vízben ki fürdött
– talán Kleopátra?
Reggelim tálcára rakom,
Ágyban fogyasztom,
Óriás fenyőkre látva az ablakon,
Túl az éjszakán,
Túl a város ideges zaján
Eléd görgetném a Napot
Olyan hálás vagyok
Ezért a hatalmas gazdagságért,
Vízért, fákért, álmodásért.
A fürdőben monoton forog
A gépben egy adag ruha,
Nem rabszolga mossa kézzel,
Hisz gazdagabb vagyok
Több ezer évvel,
Mire megreggelizem,
Teregethetek a balkonon
Dalolva, tehetek hitet az
Élet mellett és melletted
Fejlődés forgó kereke,
Hiszen így akartad Te eleve,
Hogy úgy éljünk
Mint a Paradicsomban,
Nem ostoba viszálykodásban
Acsarogva irigyen egymásra,
Mindenkinek adtál szülőhelyet
Egy darab földet, akár
Zsebkendőnyit, mire leülhetett

A még gyenge emberpalánta,
Karnyújtásnyira a víz forrása,
Nem kellett még nyitni csapot
Csak mit az elméd alkotott
Bölcsen megtervezve,
Csak azt kérted; hajolj le érte,
Emelkedj Hozzá, Légy elfogadó,
Együttműködő, szorgos kaptár-lakó,
Hogy örüljünk annak, amit adtál,
Ezer évek, ember mit rontottál?
Egy kád vízbe is belefulladnál,
Hogy ne kelljen észrevenni,
Hogy megkapnál mindent
Mire szükséged van, volt,
S talán már nem lesz!
Magad nyomod víz alá fejed,
Nincs senki melletted,
Nincs senki melletted!
Nincs senki –
Ébredj!

Budapest, 2016. szeptember 27.

Október végén

Elmúlás gyönyörű, százszínű palástja
Rabul ejted a napsugarat,
Mely hűvös leheletet küld lombjaid alatt,
Két nap alatt festve át a világot,
Palettája minden pasztáját használja
Kékre zöld, zöldre sárga,
Hullik finoman, ahogy az ágat rázza
Egy halvány rezzenés, borzas őszi fejed,
Ilyentájt van itt a helyed, időd
A novemberi mélybús köd előtt.
Hát ragyogj most fel minden fára,
Utcára, kukára, a kép mindjárt kész
Október utoljára húzz egy csíkot
Az ecsettel minden legörbült szájra,
Húzd mosolygásra, ahogy e csodára
Tekintenek; ajándék november előtt,
Színeiddel köszöntöd Mindenszenteket!

Budapest, 2016. október 26.

Számvetés

Visszavonulok, nem, mint vert sereg,
Békés csendben vizsgáljam az elmúlt évemet,
Őszöm százszínű ajándékát számba vehetem,
A szivárvány hídján állva elmerenghetem.

Szemem hámozza arany birsedet,
Kezem simogatja kérges törzsedet,
Ültetett fád elköszönt, már rezzenéstelen,
Temetni az emlékeim az elme képtelen.

Így hát látom őket, érzem illatuk,
Ínyemen a napfényérlelt gazdag zamatuk.
Minden holnap erezete, gyökere a múlt,
Tél múltával fáknak sátra virágba borult.

Budapest, 2016. november

Villamos + szék

Villamos + szék
Felültem!
220 Volt bennem,
Felettem, mellettem,
Egész testemben
Íjként megfeszültem!
Forró is voltam,
Hidegen reszkettem,
Eredendő igazság Volt (?)
Amire átváltott,
Égnek álló hajam
Szinte felkiáltott.
Nem egyedül voltam,
A jármű zsúfolva,
Ítéletét mindenki
Magában hordozta,
Vagy tán vártak
Más ítéletére,
Fáradtan roskadtak
Üresedő székre!

Nem csilingelt,
Gyorsan elrobogott,
Áramszedőjével
Egy 6-ost mutatott!

Budapest, 2016. november

Szösszenet

Szavaim szálkás szöveget
Szőttek egy szelet szemétre,
S szerteszórta a szél!

*

Születő feltámadás

Gyorsan kúszott a november este
A Főnix mélyen benne volt, mélyen benne,
Tollai törötten, véres szárral,
Egyszerre születik majd a feltámadással.

Budapest, 2016. november

Ha…

Ha nem láttam meg,
– akkor mit láttam?
Ha nem hallottam meg,
– akkor mit hallottam?

Akkor vak voltam
És süket voltam,
Csak kóboroltam
Úttalan utakon!

Ha nem fogta kezem,
– akkor ki vezetett?
Ki tárta elém az életet?
Ki húzott ki a bajból?
Ki óvott háborgó zajtól,
Ki volt ki nem féltett
Tisztító zivatartól?

Ha még most sem látlak
Miért volt az egész,
Ha most sem hallak,
Mindent miért tettem?
Ha most sem érezlek
Égbolt sincs felettem!

Budapest, 2016. december 4.

Adventben

Ha semmi sem hajt
S az éj hideg,
Mi indítja ereidet?
Ha semmit sem hajt
A vízfolyás fagyott,
Ne keseregj, hogy elhagyott.
Gondolat jön,
Hoz új szólamot,
Nem hagyott el,
Csak hallgatott,
A csendben remélte rátalálsz,
Az éji zenére rezonálsz,
Eszedbe jut egy régi karácsony,
Ropogós havon húzott szánon,
Ott lent egy család meg útra kelt,
Hagyva szállását s Betlehem-t.
Ha semmi nem hajt
Csak nézd a csillagot,
Ettől nincs gondolat nagyobb!

Budapest, 2016. december 7.

Karácsonyt váró

A városban nem volt istálló, sem állat,
A dombtetőn társaim sikongva szánkáztak,
Telihold nógatott, hogy induljunk haza,
Anya vár, s jó meleg félretett vacsora.

Szemem oda - oda tévedt a jászolra,
Keresett valamit, mintha hiányozna,
Ami hiányzott, egyszer láttam már,
Akkor csillagos bot is volt a pásztornál.

Csak ültem az istálló szálkás küszöbén,
Ittam az illatot, mint távoli jövevény,
Mit törékeny széna s a borjú párája
Árasztott erre a csodás világra.

E küszöbről a széles mezőre láttam
Madarak repkedtek pataksusogásban,
Méz-foltos tehén bőre megremegett
Uszályos farkával hessentett egy legyet.

Nyárhosszat ott álmodoztam volna,
Decemberig várva karácsonyi hóra.

Budapest, 2016. december

Már hosszabb a nappal egy gondolattal

Megőszültek a fák
Az éjszaka!
Deres hajjal, karral, ággal
Valami csendes, áldott
Keleti gyásszal állnak
Hófehér zúzmara fátyol alatt!
December 21. Fordul a Nap,
Ez a téli Nap-fordulat.
Veletek hallgatok
Könnyem csorog
Száraz arcomon,
Tudom, holnaptól
Egy gondolattal
Már hosszabb lesz
A nappal!

Budapest, 2016. december

Új Hold

Lehet, hogy neked a vers képlet,
Nekem nem matematika,
Bensőm diktálta rím és ritmus,
Szívem küldeménye minden sora.

Nem eszem véseti papírra,
Nem megtervezett formula,
Bensőm diktálta rím és ritmus
Onnan jön – ha jön, ha nem; hallgat,
Ki tudja hány néma éjszaka!

Mérhetik mások tyúklépéssel,
Én sasok szárnyába kapaszkodok,
Hiszen mielőtt jöttem volna,
Vízben-vérben fürdettek az angyalok!

Új Hold van, egészen új Hold,
Szél cibálja a könnyű zsalukat,
Szólj csendes bensőm, – Új Hold,
Ez az Új Hold, változó – de ugyanaz!

Budapest, 2016. december

2017

Ha egyszer már tudtuk,
Hogy együtt voltunk,
Azt a létet sosem feledjük!

Ma…

Ma hull a hó
A téli nap
Fénye nagykabát alatt
Melegíti a szívemet
Betűket formálnak
A füstjelek
Kémények csendje felett.
Ilyen a januári reggel;
Puha, homályos, visszaaltató,
Míg meg nem szólal a rádió
– ne izgasd fel magad! –
Ma hull a hó!

Budapest, 2017. január 4.

Tenyeredben

Fogj kezedbe, mint egy kismadarat,
Ki minden zajtól megriad,
Ki félénken mindenre rebben
Legyek vendég a tenyeredben.

Legyek ott védetten, ki megmaradtam,
Ki nem vesztem el, míg mögötted haladtam,
Védett voltam tépő, erős széltől
Nem zuhantam földre fáradtan örvénytől.

Boruljon rám kezed, mint dióra héja,
Több legyen a védett, mint a rabló héja,
Meleg tenyered óvjon sok tavaszig,
Akkor szabadon repüljek a napig.

Budapest, 2017. január 9.

Csak szívvel

Téli szép nap, bandukolok
Mikor szembe jön egy robot,
Hát te mit keresel erre?
Járok egyet, így felelte.

Ordas foga van a télnek,
Ebből semmit nem is érzek,
Kimegyek a játszótérre
Egy jó kis tereferére.

Nem jó ötlet, nem ismernek,
Még mással összekevernek
Lecsúsztatnak, felültetnek,
Játékból meg is verhetnek.

Ha leesel, segítenek,
Keresik majd a szívedet
Mondják majd; a kutyafáját,
Mert a szíved nem találják.

Kérlek, érts a szóból végre,
Ne menj hát a játszótérre
Gyerekekhez nem értesz,
Csak akkor menj, ha szíved lesz.

Budapest, 2017. január 9.

Lélektelen

Egymilliárd robot jár
Köztük egy sem sír vagy nevet,
Lélektelen ez a menet!

Budapest, 2017. január 9.

Homlokomon csillagnyom

Ablakom lapján jégvirágok
Fém-fényű, csillogó jégkristályok,
Homlokom rátapad,
Rajta csillagnyom marad.

Budapest, 2017. január 9.

Gyermekszemmel

Gyermekszemmel téli reggel,
Öröm röpköd angyal szárnyakon,
Ablakon túl hóesésben
A dombról hógolyó gurul,
Mire a völgybe leér,
Már óriásként tornyosul.

Budapest, 2017. január

Fehér ágyon

Egy csepp méz
Lecseppent ajkán
S útra kelt gyönyörű
Ráncok között,
Mint pitypang szála
Hullott le, minek gömbjébe
A szél belekötött.
Ő nem mozdult,
Talán nem is tudott,
A messzeségbe nézett,
Fehér keze már üres volt,
S mosolygott – még egy utolsót!

Budapest, 2017. január 12.

Ködbevesző

Ezüst a tér az idő
Ködbevesző a kontúr,
Az égen sem felhő,
Sem kékség karcolat
Az ágak kopott
Kréta vonalak,
Nem töltik be
Vibrálón a falat,
Melyet ég és föld
Közé húzott
A nem látható
Januári nap!

Budapest, 2017. január 25.

Félálomban

Játék a szívvel, az ésszel,
Azzal a csendesülő belső zajjal,
Mibe beleketyeg a hajnal,
S nagy jóindulattal életet ad.
Egyetlen reggel sem tudhatod
Ébredtél, vagy álmodat folytatod
Netán örökre benne feledkezel
Mert nem fogod fel, hogy menni kell.
De hová is, hisz ott vagy hol a végcél,
Mi felé születésedtől kezdve léptél
A valóság ez itt, vagy odaát,
A szíved ver, szellemeddel lát.
Itt élünk-e vagy az az élet,
Hol nem kötik gúzsba a létet,
E reggelen talán nem látod,
Be kell, hogy járd a két világot,
Vagy az összest, ha van még
Mielőtt borítékba tennéd
Egy este a döntésedet.
Te döntésed – tán azt hiszed,
De hajnalonta fogják kezed,
S hogy az út ezúttal hová vezet,
Ő mondja meg! Ő mondja meg!
Kövesd!

Budapest, 2017. február 9.

Telihold

Az ég medálja ragyogott,
Felhő-keblek közé csúszott
Ahogy elszakadt fényszalagja,
Füstcsíkok kapkodtak utána,
Mit hideg ösztökélte kémények
Szája fújt füstölögve,
Egy csupasz ág szétzilálta
A hajnal festette képet.
Hideg pezsgő a pohárban,
Fotelba süppedve meleg szobámban
Köszöntöttem e tárlat-megnyitót,
Mi az égi képeknek szólt,
Mit minden hajnalban cseréltek
És én hálát adtam az égnek,
Hogy gyémánt követ megmutatta,
Holnap talán a Marsra,
Arra a halvány rózsaszín kvarcra
Irányítja reflektorát,
De lehet, hamvadó gyertyák
égetik a csillag-csillár
Vibrálón rezzenő gyöngyeit,
A látvány-teríték fényűző,
- Nem kell hoznom a reggelit.

Budapest, 2017. február 11.

Az ébredő pillanat

Zúzmara csipkék a fákon,
Mozdulatlan, kuszált álom
Foszlányai oszlanak szerte,
Révedezve, semmibe peregve.

Budapest, 2017. február 12.

Ments meg

Nyúlj le értem,
Sodor a jeges ár
Keblemben egy
Gyermek kiabál
Tehetetlenül, félve,
Meleg kezedre vár!

Budapest, 2017. február 19.

Ó, a Tél

Egy hónapja szürke, ködös,
Mozdulatlan a reggel,
S nyomja rám is a homályos,
Aktivitást fullasztó szmogot!
Mintha tehetetlen lennék benne,
Lélek-jégtáblába merevedve
– kapaszkodok!

Budapest, 2017. február 19.

Hogy képzelem?

Hogy képzelem, hogy lantot
Hallgatnék e zajos világban,
Hogy egy vár ablakában ülnék
Gyolcsban, vagy brokátban,

Jókora tűzhelyhez állnék,
Ügyelve magam szedte fűszerekre,
Bort töltenék az ón kupába,
Ha a vár ura mellém telepedne.

Hogy képzelem, hogy a képzelet
Visszavisz csendes templomodba,
Hogy képzelem, hogy előre repít
Értéket megőrző, teremtő újba.

Valahogy mindent összeszedni
Mi érték volt, s lehetne újra érték,
Mielőtt családot, hazát, tűzhely fényét
Lyukas garasra cserélték.

Hogy képzelem, hogy megtöltöm ládikám,
Mikor már várfalak sem állnak,
Porolgatok törött cserepeket,
Hogy a jövőbe még Ma visszataláljak!

Budapest, 2017. február 19.

Megjelent a láthatáron

Ahogy ködöt terel a Nap,
Ahogy a csend végig simogat,
Ahogy bőröm megremeg
A zuhany alatt,
Úgy érzem, titkot suttog a pillanat.
Úgy tölti bele a pohárba,
Mintha bort kínálna,
Tiszta víz, reggelem italába
Ezer pici fénnyel belemártva.
Mámort emel a horizontra,
Ablakhoz hozza madarak raja
a gyapjúszálat cibálva,
Micsoda kincs csipogja,
Bélelt lesz otthona.
Ahogy felszáll a köd, ébred
Testemben minden mozdulat,
Ahogy friss levegőbe harap
Új erőre kap, s eltűnik
Az esti gyászos hangulat.

Budapest, 2017. február 19.

Költész

Shakespeare szobájában nem én ülök,
Szonetteket egyre-másra nem szülök,
De olyan jó az a hajnal,
Mikor kezembe csúsztatott tollal
Írok, írok, rovom a sorokat,
Lámpám gyenge fénye égve marad
Mikor visszabújok és párna-
süppedélybe szenderülök.
Óriás elődök nyomába sosem léphetek,
De a suttogó nekem Te vagy!
Így hajnalonként, félálom-sarkon
Utolérhetem Veled a legnagyobbakat.

Budapest, 2017. február 19.

Éjszakai műsor

Gordonka kísérte a verset,
A hangok koppantak a szóra,
Mint mikor rögöket dobnak
A leereszkedő koporsóra.

Mi kezünkben van-e a kötél
Melyen engedjük, fékezzük életünket,
Kibogozzuk-e a végére
Összecsomósodott sok-sok kételyünket?

Éjszaka hangzik el a vers és zene,
Gondolatban Veled ülök az állomáson
Altatódat hallgatnám, hogy megérintsen
Vagy jöjjön végre szememre álom.

Budapest, 2017. február

Fa-átmenet

Az út szélén állt, térdig bús avarban,
Két kérges tenyér ég felé – imádkozott.
Köztünk az út kúszott lassú kanyarban,
A fák között szürke köd gomolygott.

Magányos aggastyán,
Látványa mélyen megfogott,
Lombos fejeddel ifjan milyen voltál,
Talán lábadnál ültek a farkasok?
Láttam dacolsz az elmúlással,
S azt is, hogy méltósággal elfogadod,
Lencsevégre kaptam, lehet, hogy egyszer
Novemberi reggel rá gondolva,
Én is majd így imádkozok!
A kép itt van szobámban,
A derékba tört élet – évek óta –
Itt nem változott,
A minap levelet kaptam,
Elküldték barátaim a szétesett pillanatot.
Ő volt az, földre dőlve széthasadtan,
S mégis, még mindig nem az enyészeté,
Óriás szilánkjai – lehet, mirha illatúan –
Felmutattak a téli ég felé!

Budapest, 2017. március 18.

Lázadás

Mintha láncot szaggatnánk,
Mintha foggal, körömmel,
Mintha tinédzser szívvel, ezerrel
Bizonyítani akarnánk, hogy vagyunk!

A tempót követni én már nem tudom,
Az is kérdés, hogy akarom
Behozni egyetlen napon
Százévnyi elmaradásom csikorgatom.

Kicsi ostorom én még mindig
Lovas kocsi mellett vonom?
Miközben ezer lóerő, égre csíkot festő
Gépek hagynak el minden síkon,
Nem tudom, meddig bírom
Lehetetlen versenyem.
Mikor lesz elég, vagy elégtelen
A megmérettetés,
Ez a felbolydult őrült Egész,
Mi rohan féktelenül,
Oldalra talán sose néz,
Kezébe nem simul egy másik kéz,
Teljesítmény az egész,
Mit akarok? Szétesett
Apró pont vagyok!
Megállok, az égre nézek,
A Hold mindjárt elfogy
A Vénusz meg ragyog, ragyog
Az éjszakában itt hagyok
Minden fáradtságomat,
Most. Itt. Ez az a pillanat!

2017. március 30.

A teraszon

Most csak apró, ifjú, béka-szín levelek
Susognak, zúgnak, mintha tenger hulláma
Csapkodna apró kavicsos partokat.
Az Istenhegyi úton sziréna vijjogat,
A böjti szél szárnyán varjú károg
S egy kicsi madár algás vízbe mártott
Csőrét a kőperemén tisztogatja
Apró felhők lassan gyűlnek,
Déltájra vihart ígértek!
Robbantás Szentpéterváron!
Csak a kert kellemes, a világ kegyetlen,
Ideges rohanásban, hol, – ki – csap le
Nagyobb pusztításban? Rettegjetek!
De egészen mást zenélnek-e zöld kis levelek
A Nap is mindjárt ideér,
Az Ember nem arra született, hogy fél!
Akik túlélik a megrázkódtatások sorát,
Erősebbek! Nem ők lesznek majd a gyilkosok,
Felettük talán győz az Élet,
Megértenek valamit, értéket, szépet
Az Életet nekünk Teremtették!
Élvezzük, védjük minden percét!
Minden nap eljön az alkonyat,
Addig levegő cirógat, kisimít ráncot, fájdalmat!
Én írok, a fenyőfa méltósággal bólogat,
Mi Egyet-értünk!

Budapest, 2017. április 4.

Akaratodra

Április nem vagy bolondos
Születtél, mint egy mestermű,
Lassan érlelődő, langyos figyeléssel
Rendezted soraid, erdőid, dombjaid egy
Komolyan játszó gyermek igyekezetével.
Nyelved is kidugtad, míg ujjaid
Kibontották a lágy hóvirágot,
Rügyeket simogattál, formáztad
Kicsit variálva, amíg kitalálod,
De tudtad, hogy milyen lesz,
Kizöldülve, virágba borulva,
Ahogy minden növény, élő, élettelen
Minden lépésedet tudta.
S nem szólt ellene a méhecske,
Nem szólt ellene a hangya,
Neked repültek fészket építő madarak
A millió évek óta elfogadott
Örök akaratra!

Budapest, 2017. április 5.

Megmarad

A gondolat nem az én gondolatom,
Szellemem sávján áthúzod kezed,
Én érzem, lekottázom egy papírra
Üzeneted!
A hangok életre rezegnek,
S összeállnak mint az atomok,
A betűket egy életen át összerakva
Elmondod:
Ki vagyok!

Budapest, 2017. április 5.

Aktus

A Föld hörög, majd csendben
Marad
Testébe engedi az esőcseppeket
Némán,
Benne minden mozgásban van,
Míg mozdulatlanságából
Tavasz sarjad!
Ölelkezésük gyermeke!

Budapest, 2017. április 5.

Elsüllyedt világ
(töredék 1.)

A Hesperidák kertjében jártam,
Üldögéltem fehér liliomok alatt.
Illatok öleltek anyai békével,
Levelek között hozzám bújt a Nap.

Jönnek majd újra igazi Nap-királyok,
Véget ér bábok és bitorlók uralma,
Beteljesül a kezdetnek vége,
Összeáll százfelé szakadt karja.

S Héraklész oszlopai között
Kivonul a meggyötört Európa,
Az Édenkertig hajózik egy csendes kis sereg –
Ha Isten is úgy akarja!

Mi egyszer elsüllyedt, felszínre jön,
Már látható fényes csúcsa,
Megtisztultan százezer évektől
Újra kezdhet a pusztulás tanúja.

Sziget-ország
(töredék 2)

Állunk a határon, hol nem érik búza,
Hol nem száll madár a szög verte drótra.
Olykor az is csoda, hogy bárhol is állunk,
Hullámzik, eltűnik, épül a határunk.

Határtalan a szabadságunk!
Átlátható minden cifra lyuka,
Elé ülhetnénk, ha akarnánk,
S nézhetnénk, mint a moziba'.

Szigetünk körül ölelve,
Partjait nyaldossa sós óceán,
Párolog a víz, süllyed, emelkedik
Alámerül földrésznyi őshazám!

Visszanézni
(töredék 3)

Róma is elbukott,
Görög Istenek sincsenek
Az Olümposzon,
Joghurtot árulnak a piacon!

A 2000 éven immár túljutottunk,
Honfitársaim hát mit reméltek?

Visszanézni? Minek?
Miért hullatom a könnyeimet,
Ki értékel, hogyan értékelve,
Holnap már minden szó felejtve!

Visszanézni? Van hova?
Letűnt már minden kultúra,
Leomlott a Föld fala,
Mögöttem csak szakadék tátongana!

Tali van, buli van, túl nagy a ricsaj,
Meztelen testek meleg ruhába bújva
Fürdők és lakomák, szaunák köde,
Gőze párásítja el az elmét

Nem érzem itt már jól magam,
Tudat- s öntudatlan is annyit elvét
Gyilkos eszközt rejt az éjszaka.
S bárhogyan is vét nem a maga ura.

A sziget átmentett egy szép világot
Nem sajnálta a liliom virágot
Aludjatok el bódultan,
Legyetek inkább holtan,

Mint gyalázatban túlérten fetrengjetek
Meg vannak mindig jelölve az évezredek,
A próbaidő végére mind méltatlanok,
Az angyalok is elbuktak, az angyalok!

Talán még kezdhetünk elölről
Az adott idő újra meghatározott,
Rajtatok múlik, csak rajtatok!
Kiket átmentett a kegyelem,

Úrrá lesztek-e egyszer is
Ugyanazon fekélyes hibákon:
A Te császárod nem az én királyom!
Törlitek-e a „feszítsd meg” - et,

Vagy elhiszitek, hogy minden elveszett,
A bárkát keresik megint a kevesek
Ki építő lenne nincs már köztetek,
Hát bárka nélkül kell eveznetek!

Volt egy sziget
(töredék 4.)

A dór oszlopok már vízben állnak,
Az örvényben lelkek kiabálnak,
De onnan már nincs vissza-hang,
A színvilág mostanra kihalt.

Nem keresik a szigeteket,
Azt sem tudták, hogy létezett,
S hogy jön majd egy Húsvét!
S a Húsvét-szigetek is felszínre
Tolnak kőember fejeket.

S lesz majd kívüle is ezer csoda,
Mit nem fejt meg századokig sem
Néhány kereső és Mesterfoka
A „Tökéletes" ritkán adatik,
Törekedj! Minden más tengerbe bukik!

*

Volt egy sziget,
Vagy csak álmomban láttam?
Vagy lakói közül valahol –
Egyiptom földjén, vagy Hungáriában
Már rátaláltam?

(a megmentés, a továbbvitel)

E sziget egy ős-sejtjét küldte,
Beültette a Föld göröngyeibe,
Hogy tudása egyszer feltámadjon
Valahol, mi nem más otthon,
De a tudás megmentése,
Nem civilizációnk temetése,
Hanem, hogy őrizzük majd
A muzsikát, a dallamot, a
Kiszakadt Paradicsomot,
Mely elárultatott!
És emlékezővé tette a homokot,
Egyiptom földjének adta az egyik kulcsot,
Talán azték papok kapták a másolatot,
Talán ott Távol-Keleten is
E gyűrű síkján vannak tenger mélyen
Néma Piramisok!

Budapest, 2017. április 14.

Áprilisi tél

Gyöngyök ültek az alkonyi fák
Vékony ágai végén,
Világító, apró lámpácskák,
Mint szentjánosbogarak nyári este,
Ha meglepték fűszálak árbocát.
Április volt és zuhogott a hó,
Hatalmas pelyhei sebesen érkeztek,
Húsvét után volt épp három nappal
A fenyők széttárták karjukat,
Fogadták, semmit sem kérdeztek.
A szél cibálta a lombokat,
Pedig elmúltak már a böjti szelek,
Tócsában térdeltek a csapzott tulipánok,
A temetőben kettéhasadt
Halk reccsenéssel a korhadt kereszt.

Budapest, 2017. április 19.

Idővel

Csigavonalak kövesedtek belém,
Tapadtak rám, mint öreg fára,
Nekem is éveim számlálja
Belső gyűrűim sokasága.

Hitetlenül, hosszan nézek reggelente
Vékonyodó, hulló hajamra,
S ahogy derekam vastagszik
Körkörösen minden új tavaszra.

Húszon túl alig hittem,
Ilyen majd velem megtörténhet,
De koptat, kérgesít, egyre csendesít,
minél hosszabb – az Élet!

Budapest, 2017. április 27.

Madár-szomszéd

Dohányszín skapulárával a fején
Egy Mátyás-szajkó ült meggyfám tetején,
Egy másik madár hangján kiáltozott,
Királykék mellényéből egy tollat elhagyott.

Múlt évben tűntek fel a sűrű fák között,
Hová fészket rakni párjával költözött,
Egy különös tánccal bemutatkozott,
Mátyás-madaraim leszek jó szomszédotok!

Budapest, 2017. május 27.

Hát igen!

Egyre csendesülök,
Szavam mind kevesebb,
A világ egyre szószátyárabb,
Zajosabb, hevesebb.

Kivonulnék e zsibvásárról
Hegyek lábaihoz ülve,
Hagynám, hogy a homlokomat
Gleccser vize hűtse!

Budapest, 2017. június

Aries

Aries – én kis Kosom,
Ki oly erősen bennem lakozol,
Magányosan állunk, hiányzik a nyáj?
Hiányzik a rétről nem-birka Anyám,
S még régebb távozott gyérszavú, bölcs Apám.
Nincsenek legelők, kamilla-virágok,
Gulya-kutakat sehol sem látok,
Itt-ott téblából magyar tarka-marha,
Éjszaka figyeli az új farkas falka.

Budapest, 2017. június 9.

Sarokban

A terasz sarkában egy kis padon
Születik néhány végsorom,
Már hűvös a nyári reggel is,
Legyezne néhány águlevél, – minek is?

Jó, hogy kitaláltam a kis padot
Itt reggelente Sík Sándort olvasok
Remélve; a világot békében hagyom el,
Köröttem sok apró madárka énekel.

Budapest, 2017. június

EGYSZERŰEN
8 tételben

1
Egyszerűen

Hűt a szél, hűt a szél,
Finom levél rezzen,
Mátyás-madár fának karján
Ül rezzenetlen.

Hűti a szél, forró fejem
Szívem tüzes, zakatol,
Patak partján mérgem, füstöm
Elmaradt valahol.

2
Koronák

Vihar cibálta
A fa koronáját,
Vihar cibálta hajam,
Összekapaszkodtunk,
– már nem voltam magam!

3
Viharban

Először öklét verte az égen,
Az esőtető kiszakadt,
A fények már rég elcikáztak,
– óriás elemek játéka-harca ez –
Összehúztam magamat!

4
Nem a hangerő

Én hallgatok, Te hallgatsz,
Ő kiabál!
Az igazság Nálam, vagy Nálad
Bárhol;
Nem a hangerő dominál!

5
Ölelésben

Elölről a víz ölelt,
Vállam felett a két karod,
Akkor nem hittem, hogy
Valaha, nem e kettővel
Hullámozok!

6
Kérdés – Hozzá

Hogyan telt tavaszi
Negyven napod? –
Kaptad, vagy magad szabtad
A határidőt?
Mindenre elég volt-e 40 napod?
Nekem százezer év – amíg feltámadok!

7
Mire bevégzem

Építgettem magam, mióta eszemet tudom,
Agyagot döngöltem vígan,
Apám készítette vaskeret volt a sablonom.
A téglák sorakoztak, száradtak a napon,
Hét évtizede egyre csak rakom,
Bazilikának kellene lennie
Mire bevégzem munkám, s abbahagyom!

8
Egyensúly
(zárszó)

Ezer levél ezer virággal,
Ezer szemét néhány kukával,
Az élet egyensúlyt teremt!

Vasárnapi csend madár dalával,
Repülőgép az égen a zajával
Figyelmet teremtett, terelt.

(Ezer levél ezer virággal
Miért adatott? Talán hogy
Szépségével formáljon
Gondolat-holnapot!)

*

Kérdő-jelek

Lehajtottad az ágat,
Mint egy szárnyat,
Forró homlokom simogassa.
A láz tán ott rezgett a levegőben
Az indított a fuvallatra.
Ég-vásznon átdübörgött
Egy vas-szitakötő,
S a nyári alkonyt
Gorombán megkavarta.
Békében ültem
Párnák között,
Ezer kép, ezer kérdés
Cikázott agyamban;
– Hogy megy le a nap
Ma Palmyrában,
Villan-e vörös fény
Bosra fekete kövei között,
Színházának kőpáholyában
Kószál-e suttogó, honnan
A csend elköltözött.
Állnak-e a döbbenettől
Hamában a vízikerekek,
Az ősfalak elpusztított
Lakóira – van-e felelet?
Békében ültem
Párnák között,
Ezer kép, ezer kérdés
Cikázott agyamban,
– ily kérdéseket feltenni,
Soha nem akartam!

Budapest, 2017. június 12.

A művész titka

Egy kép a falon,
Rajta kilenc mélyzöld levél,
Bennük három kerék,
Abroncsuk csillagot ölel,
Halvány ezüst-kék kontúr
Sötét magvakat nevel.
S a kilenc mélyzöld levél
Magából három másikat emel.
S ebben van számomra a csoda;
Mert e három belső szirom
Csodás rózsaszínben ragyog fel,
– ha a kelő nap rávetül
Hajnalonta!
Átaraszol rajta a fény
Életre kel a szín, mi
Egyébként rejtve van –
Valahogyan.
Az aranyos rózsaragyogás
– Ahogy elhagyta a nap sugara –
Mérges zöldbe visszazuhan.
Hogyan festette az alkotó e játékot,
Számomra ez a titok,
Reggelente várom a színváltozást,
Titkot fejteni nem tudok!

Budapest, 2017. június 19.

Hétfő

Ma is hétfő – új hetem kezdhetem.
Az idő múlását elengedem,
Hogy e reggelnek örülni tudjak,
Merítem szemem a zöld-lombokba,
Fiatalodjak!

Ma is hétfő – ez is egy nap.
Június – harsogó-békéje hívogat;
– Szólj hozzánk, fürdess! – a virágok
Nyújtózkodva, halkan kínálkoznak!

Kacag egy madár,
Áthúzom egy soron a ceruzám.
Van ki valahol egy versem olvasta már?

A hétfő a versben is magára marad,
De rámosolygok, haladj!
Haladj csak hétfő – ne hagyd magad!

Budapest, 2017. június 19.

Egyszerűen – fúj a szél

Fúj a szél, most jóleső,
S bár elmaradt az eső,
Tiszta fénnyel söpört az ég
Csiszolta földnyi ékkövét.

Csendesebb az utca is
Pihennek csendben a házak is,
Beleborzong millió levél,
Suttogása az égbe ér.

A dombon fent valaki szól,
A hang tisztán, hallhatón,
Elnémul minden a völgyben lent
Nekünk felelt, nekünk felelt!

Fúj a szél, most jóleső,
A gondolat nem kételkedő,
A szív most csupa halk öröm,
Repíti szavam; köszönöm!

2017. június 24.

Szél emlékezet

Ma úgy fújt a szél,
Ahogy soha!
És soha többé nem fog így,
Elzúgott tova!
Meghajoltak Majkon a fák,
990 éve halt meg remetéje
Szt. Romuáld!

Budapest, 2017. június 19.

Elemek ringatásában
(parton, vízen Balaton)

Bőrömet átszőtte a nap fénye,
Tűje aranyhálót festett
Minden centiméterére,
Mintát alkottak közé
A hársfa levelek, rajtuk
Átszöktek az ezüst-veretek.
Feküdtem fénypáncélban
A türkiz víznek partján,
Horizont szélének
Szélesre tárt karján,
Felhők résén ég- kék - szem
A tükröt pásztázta,
Gyöngyház pikkelyeit
Gyermekként vigyázta.
Távolban, közelben
Minden remegett,
Kettő közt lebegtem
Sem a víz, sem a fagyökér
Nem eresztett;
Fényhálónak hala voltam,
Szákjában lustán lubickoltam,
Nem vergődtem,
Nem szabadultam,
Végre békében,
Elemében voltam.
A gomolygó felhőben
Megvillant a szempár,
Túlparton felfénylett,

De néma volt egy villám,
Szivárvány hídja leereszkedett,
A tó-felszín kettőzte a déli hangjelet!

Budapest, 2017. július 14.

A suttogó

Levelek párája lebbentett fátylat szemem elé,
Ajtók szárnyai között mozdulatlan redőzött
A fehér száda,
Augusztus utolsó napjai álltak napraforgóként
Mereven, vigyázban.
Feküdtem erőtlen, ereimben görcsösen
Kapaszkodott a vér,
Valahol testemben forgószél viharzott
Szédítő sebességgel,
Mint az a vörös por Jupiter felszínén!
Erő és erőtlenség harcolt bennem,
Fényes és sötét volt a Nap,
Lényemre hetven esztendő rakódott,
S még mindig nem ismertem ki
Magamon Magamat!
„Ismerd önmagad”! – tudom;
Ez egy /vagy sok/ életfeladat,
Az emberiség is forog maga körül
Egyetlen, végtelen pici pont mi vagy!

– Nézd csak a levelek mozdulatlanságát,
– Érezd csak bőrödön a nyárvégi tavaszt,
– Hallgasd a hangos és halk neszeket,
– Lásd be; ennyi – nem kevés – ami vagy!

Budapest, 2017. augusztus 25-26.

A mélyből

Éjszaka rád omlik a csend
Mint sötét bányajárat kupolája,
A fejtés sejtelmét szétszaggatja
Egy felvert kutya dühös ugatása.

Felülsz, párnádnak támaszkodol,
Izzad homlokod, félálomban elméd, tested,
S ebben a libegő létben öntudatlan
A nyár képeid pörgeted, elereszted.

- Jó volt a tó partján üldögélni,
Naplemente-hídon ringott a béke,
A hattyúpár nesztelen elsiklott,
Még csillagnézőn kint maradtatok
Az éjbe.

- Jó volt hallgatni az esti harangszót,
A torony fénye őrzőn nézett a kertre,
Bokrok alján a tücsökpár
Kedvenc dalotok énekelte!

- Üldögéltél a padlásszobában,
Évek óta itt napját senki nem pihente,
Fenyőburkolatát pásztázta szemed
Az ablakpárkányra könyöklő melegbe'.

E képek mindig elkísérnek,
Bármikor előhívhatod,
Egy megrakott csillében,
- rossz álmok után –
Mindig felszínre hozhatod!

Budapest, 2017. augusztus 26.

KöltŐ
KöltÉN
Költészettel
Mily sokan foglalkozunk,
Ó ha KöltÉSZ
Lehetnék –
(Mint az ókori nagyok)
írhatnám
– Mi szívből jön,
Lélekből adatott!

Budapest, 2017. augusztus 26.

Indulok

A „Titkos kamra” én magam vagyok!
Magamat kell megfejtenem!
Magamhoz kell benyitnom!
Azt hiszem, indulok!

*

Budapest, 2017. december

Tartalomjegyzék

A lényeg	3
2015	6
A Föld védelmében?	7
Mindennapok	8
Tavasz angyalai	8
Ma is	9
Báli szezon	10
Lélek-ajtó	11
Háló	12
A világ végén	14
Semmi baj	15
Napforduló	16
Március 21.	17
A kis bolondos	18
Ősz-idő	19
Május	20
Május szépségében	21
A dombtetőn	22
Egy Földön, együtt…	23
Bolygókkal bolyongva	24
Platán	26
Vihar	27
Nyár végi akkordok	28
Kereslek Benneteket	29
Költői kérdés	30
Hír-háttér	31
Jó lesz…	32
Novemberi éjszakán	33

Nehéz idők 34
Áramszünet 35

2016 36

Ablakban 37
Vers-kertem 38
„Képzeld el” 39
Földünk a magasból 41
Amikor majd ott állok 42
Valakit… 43
Nyolc Boldogság 44
Felszínre jutottam 44
Vonalak – vonulatok 45
Nem egyirányú a szivárvány 46
Kis lépések 47
Sír az ég 48
Óriás viharok 49
Égi molnár 50
Záró este Szigligeten 51
Még egyszer a parkban 51
Intés 53
Vár a nap 54
Átlapoztam az életem 55
Kád-mélkedés 56
Október végén 58
Számvetés 59
Villamos + szék 60
Szösszenet 61
Születő feltámadás 61
Ha… 62
Adventben 63

Karácsonyt váró 64
Már hosszabb a nappal… 65
Új Hold 66

2017 67

Ma… 68
Tenyeredben 69
Csak szívvel 70
Lélektelen 71
Homlokomon csillagnyom 71
Gyermekszemmel 72
Fehér ágyon 72
Ködbevesző 73
Félálomban 74
Telihold 75
Az ébredő pillanat 76
Ments meg 76
Ó, a Tél 77
Hogy képzelem? 78
Megjelent a láthatáron 79
Költész 80
Éjszakai műsor 81
Fa-átmenet 82
Lázadás 83
A teraszon 84
Akaratodra 85
Megmarad 86
Aktus 86
Elsüllyedt világ 87
Sziget-ország 88
Visszanézni 89

Volt egy sziget 91
Áprilisi tél 93
Idővel 94
Madár-szomszéd 95
Hát igen! 95
Aries 96
Sarokban 96
Egyszerűen 97
Kérdő-jelek 100
A művész titka 101
Hétfő 102
Egyszerűen – fúj a szél 103
Szél emlékezet 104
Elemek ringatásában 105
A suttogó 107
A mélyből 108
KöltŐ 109
Indulok 109

